

Nr 556

Av herrar **Oskarson** och **Adolfsson**, *angående den kristna etikens roll vid ungdomens fostran.*

(Lika lydande med motion nr 447 i Första kammaren)

Dagens samhälle har många oroande inslag. En alltmer stigande brottslighet gör sig gällande, och dessutom tenderar brotten att bli alltmer avancerade, råare och brutalare. Mest oroande är att denna brottslighet går allt lägre i åldersgrupperna. Respekten för medmänniskans liv och egendom avtrubbas mer och mer, och den personliga tryggheten och rättssäkerheten är i allvarlig fara.

En annan oroande utveckling är de opinionsyttringar främst från ungdomen, som under humanismens och idealismens täckmantel nonchalerar svensk lag och rätt. För att uppnå sina mål uppmanar man öppet till bruket av våld. Accepterandet av våldet som medel att nå de mål och den samhällsform som eftersträvas är skrämmande såväl nationellt som internationellt sett.

Respektlösheten för vedertagna normer och givna regler är för den enskilda människan moraliskt nedbrytande. Det förakt för etiska och religiösa värden, som förekommer i många olika former, är icke uttryck för den stora delen av samhällsmedborgarnas uppfattning. Tvärtom hyser en stor del av dessa allvarlig oro för en samhällsutveckling, som bryter ned vad generationer byggt upp. Denna tendens, som finnes i samhället, är icke enbart en följd av en pågående strukturomvandling på samhällets skilda områden utan är också en följd av statsmakternas och myndigheternas ställningstaganden i olika avseenden.

Fostrarmiljön för nutidens ungdom är en helt annan än den som föregående generationer vuxit upp i. Ungdomens livssyn och livsstil och grunddragen för dess uppträdande var tidigare grundade på fasta värderingar. Meddelare av dessa var hem, skola och kyrka. Av dessa har hemmets och kyrkans roll alltmer reducerats, och samhället har därigenom ökat sitt ansvar för barnens och ungdomens fostran.

Den miljö i vilken dagens ungdom växer upp påverkas i stor utsträckning av massmedia. Även konst och litteratur har sin stora betydelse i miljöskapande hänseende. Det förakt för kristet religiösa värden och det rikhaltiga våldsmaterial och förhärlikande av sexuell frihet och lössläpplighet i allmänhet som svenska folket matas med kan icke vara ägnat att skapa respekt

och aktning för vare sig samhälle eller medmänniskor. Och mycket av detta sker med samhällsledningens goda minne. Kulturradikalisterna representerar icke folkmajoriteten i vårt samhälle men har ändå lyckats tillskansa sig ett enligt vår uppfattning alltför stort inflytande i massmedia. Dagens ungdom har inte förmånen att i samma utsträckning som tidigare generationer bli delaktig av de värden som följer med en kristen fostran. Detta kan ha medverkat till att motståndskraften mot dåliga impulser hos många ungdomar har minskat, och därigenom blir de tacksamma objekt för extrema meningsriktningar. Vi vill här kraftigt understryka att det rör sig om ett fåtal av våra ungdomar. Huvuddelen av dem är tillräckligt stabila för att stå emot påverkan av opinionsyttringar med alltför känslomättad och kort-siktig inriktning.

Stora krav ställes på all ungdom då det gäller att inpassa sig i vårt alltmer komplicerade samhälle. Anpassningssvårigheterna är också för många mycket stora. Här behöver den enskilde allt det materiella stöd som samhället kan ge. Detta är dock icke tillräckligt. Människan vill ha och behöver också en fast grund att bygga på, som ger underlag och vägledning för personligt ställningstagande i livets skiftande problemställningar.

En fostran och livsinställning utgående från de kristna värderingarna, som vårt svenska kultursamhälle byggts upp med, är för vår ungdom av sådant värde att vi icke får beröva den detta.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte som sin mening tillkännage att den kristna etiken skall vara vägledande vid planering och genomförande av skolans och samhällets fostrande gärning.

Stockholm den 26 januari 1968

Gunnar Oskarson (h)

Tage Adolfsson (h)